

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΓΕΡΟΙ ΚΑΙ Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Ο άειμνητος Πάτερ Σμετών της Πεντέλης και η πελοποννησιακή του. Ο Πάτερ Ακάκιος του Σουρή. Η φασουλάδα ενός Μοναστηριού. Η εκκλησία 'Αθηνών δημοσιογράφου. Ο Ήγειμένος και το μέλι. Το μυστήριο του κρυμένου θησαυρού. Πάντα μακαίριος τα ανδρώματα. Ο Άγιος Αντώνιος και ο μαχητής του. Νηστείας αθλημάτων. Τι έρωτων οι Βυζαντινοί καλόγεροι. Ο Ήγειμένος των Φιλοδείτων και το μενού των γευμάτων του, κ.τ.λ.

ΩΡΑ που άρχισε με το καλό η Άγία και Μεγάλη Σαρακοστή, θυμάται κανείς τις νηστείες των πρώτων Χριστιανών και τους άσκητας της Θηβαίδος, όπως μας τους περιγράφουν τα Συναξάρια και ο... 'Ανατόλ Φρανς στο περίφημο μυθιστορημά του 'Φαίξ, Λάδοχοι και συνεχιστές των άσκητων έκεινον είνε —τουλάχιστον κατά τεκμήριο— οι σημερινοί καλόγεροι. Νηστεύουν και αυτοί, αλλά πώς; Αυτό θα ίδουμε στην παρούσα σελίδα.

Για θυμηθείτε, παρακαλούμε, τι συνέβη από λίγους έτους: Ο άοσιτος Πάτερ Σμετών της Μονής Πεντέλης καταδικάστηκε σε πενταετή ποινιστική περιορισμό επί... πολιτείας! Από το πειθαρχιακό αυτό, ο περιλάλιτος ήγειμένος δεν έπαθε τίποτα, έπαθαν όμως σοβαρή ζηξία τα οικονομικά του Μοναστηριού, και τότε δόθηκε άφοραφή να γραστούν πολλά για το σκάνδαλό αυτό.

Όσοδήποτε, ο Πάτερ Σμετών δεν άποτέλει φανερόμο έξαιρετικό. Κάθε άγιος ήγειμένος, σέβοντο το αξιομά του, όφείλει να τρώει σαν Λουκάσιος και έπειτα να βηφίζεται με νάχνη, σαν βράς σιαφανής. Έτσι λέει η παράδοσις και η σατηριή μας ποιήσις, κ' έτσι μάς περιγράφει ο Σουρής τον Πάτερ Άκάσιο:

Υψηλός και μαύρος-μαύρος
Βγαίνει μού' από το κελιά,
Έχει στέκο οώαν ταύρος,
Έχει και πυκνό μαλλί
Όλο χαϊταφουλάκις
Όζει για το δείπνο του,
Και καλόγηρις άφρατες
Βλέπει και στον ύπνο του! ..

Ίδού τώρα μερικά νόστιμα ανέκδοτα, παρμένα από την καλογερική ζωή:
—Ένας δημοσιογράφος έταξείδενε κάποτε στην Πελοπόννησο. Ήτανε Μεγάλη Σαρακοστή κ' έφαιόζενε στην σ' ένα μοναστήρι της 'Ηλείας. Η πρώτη μέρα της διαίτησής του συνέπεσε να είνε Τετάρτη. Ο ήγειμένος του έιπε:
—Θα σάς γεφώσω καλογερικάτα. Φασουλάδα έντελος νηστεύσιμης... διηλαδή χωρίς λάδι.
Ο δημοσιογράφος δεν έιτε τίποτε. Έκάθισαν στο τραπέζι, ή φασουλάδα έσφουρίστικε, αλλά τότε ο φιλοξενούμενος παρετήρησε ότι το λάδι έλλειε στην έπιφάνεια. Έσκαψε σ' αυτό του παρακαθημένο άγιο ήγειμένο και του έιτε:
—Μά... αυτό δεν είνε... λάδι;
Ο άγιος πατήρ έχωμογέλασε ανιγνατικά.
—Και όμως ή άριστήν σας μου έιξε λέι ότι... έπεινε ο δημοσιογράφος.
—Φάγε τώρα, παιδί μου, του έιπε ο ήγειμένος κάνοντας μια καθορηστική χειρονομία, κ' έπειτα θα μάθης το ιστοικό.

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΠΡΟΠΟΣΙ
(ΤΟΥ ΣΤΕΚΕΤΤΙ)
Γεμίει ή νόττα από τραγοό-
(βία)
φορού στεφάνι από λουλούδια
και το ποτήρι μελά κρητά.
—Φέρτε να πιάω κρητά.
"Όποιος μία κόρη ποτέ θε-
(λήση)
σ' άγνή παιδία σκαχτά να
(έκλειση)
φειτύει το στόμα πάντοτε άς
(λέει)
φειτύει άς κλαίη,
Μεκήρ είν' ή πίστη κ' ή οί-
(κωμική)
Σε με μοναχά το πύθος με-
(εί)
Στόν τάφο εήρηνη άς εύχη-
(θούσις).
—Φέρτε να ποίσις.
Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Ο φιλοξενούμενος δεν έιχε κανένα διαταγμά και άμμοσφωδήκε με την ύποδειξι. Έφαγε και βρήκε την καλογερική φασουλάδα νοστιμώτατη...
Μετά το γεύμα —στο όποιον τα καλογερικάτα έσφουρίσαν και άστρακούζ του ζωτιού, αϊγούτομαζα, ζαϊδάδες, κωπικέσις και λοιπά όφρατα πράγματα— ο ήγειμένος όδηγησε το μοναχισμό του στο αγεραίο της Μονής. Έκει ο δημοσιογράφος βρόθηκε μπροστά σ' ένα τεραστία ζαζάνια, όπου ίπταρχε ακάθια άσκητή φασουλάδα. Ο ήγειμένος έβόηθε μέσα την μεγάλη κοντάλια, και άνετάρωσε το περιγεφωμένο, όπως ο Ποσειδών με την τριαιάνα του της θάλασσα. Ο μοναχισμός έδεν τότε να σταφροφωζώνε ένα πλήθος μωδές έλιές, βραμάνες, σταγγυσιμένες και άμωσος εκατάλαβε τι έιχε σιμειεί. Ο ασοσφόρος μαγείρος δεν έιχε ρίξει σταλιά λάδι στη σούτα, έιχε όμως βάλει μερικές ωκάδες έλιές, τις όποιες, άφορ έδρασαν καλά, τις έξωλιος και με την κοντάλια κ' έτσι έχωσαν όλο το λιπαρό ήγρό τους.
—Ο Κανών γράφει να μην τρώμε λάδι την Τετάρτη, δεν άπαγο-

ρεύει όμως και τις έλιές! < "Ελ. α. ι. ο. ν" γράφει και όχι σέ λ. α. ι. α. ς, έιτε ο ήγειμένος.

—Σωστά, απάντησε ο 'Αθηναίος δημοσιογράφος, κατάληκτος για την καλογερική σοφία.

Περιεργότατο είνε το ανέκδοτο ενός άλλου ήγειμένου:
Ο εύλογιμένος αυτός δεν ήταν μόνο τρωμερός καλοφαγάς, ήταν και φιλόαρχος — τοιγούτοις φοβερός... Στη ντουλάπα του κελιού του έιχε κλειδούσει για τον έαυτό του όλα τα θεατικά πράγματα κάθε εποχής. Τρέλαιότανε προσάπτον για τα γυνά και το άρεσε υπερβολικά το μέλι...

Τέλος έπαθε ν. τ. λ. α. τ. α. σ. ι. ο. ν —διάτασι του στομάχου— και έπειδή ήταν ήγειμένος, το νόσημα του κατηγήνε θανάσιου... Όταν ο ήγειμένος εκατάλαβε ότι δεν έπληγε σούτηρια και ότι ή ποσάια έπισκαρψε του 'Αρχαγγέλου Μιχαήλ έπλησίαζε, έιτε στο καλογερικό δι ποτ τον ήτηρησάτο:
—Άκουσε, παιδί μου. Θέλω να έμεινο μόνος άπόψε... Πάρε το κλειδί, άνοιξε τη ντουλάπα, άφες μου ζεστόν το βάζο και το μέλι, κ' έπειτα πήγαινε να κοιμηθείς.

Το καλογερικό δι σιμωσφωδή με τη διαταγή κ' έβγαλε το βάζο στο τραπέζι του ήταν κοντά στο κρεβάτι του άφοσάτο.

—Έχε την εήχη μου, παιδάκι μου, έιτε ο άφοσάτο... Πήγαινε τώρα στο κελιά σου.

Την άλλη μέρα, ο ήγειμένος βρόθηκε νεκρός, και το βάζο, που ήταν κοντά του, σφεδόν άδειο.

—Έφαγε το μέλι κ' έσκασε, έσφουρίστικαν οι καλόγεροι.
—Θεός σφορσίστον, έπρόσθεσε ο γεροντότερος, έπληξε τουλάχιστον είνεκατημένος.

Και τον έθαψαν στα ύλεια της εκκλησίας. Ύστερα όμως από λίγες ήμέρες, όταν θέλησαν να καθαρίσουν το κελιά του, παρετήρησαν ότι στον πάτο του μικρού βάζου, στο εζήρισμα του μελιού ήταν ένα χρυσό νόσημα. Ένα εισοσάφραγμα!
Οι καλόγεροι εκατάλαβαν άμωσος τι συμβαινε, γιατί ήξεραν καλά το χαρακτήρα του μακαίριου...

Στην άρχή λοιπόν έσκαζέθηκαν να ξεθάψουν τον ήγειμένο, αλλά γρήγορα παράτησαν την ιδέα αυτή, γιατί τι βρήκαν άνάσι για ένα μοναστήρι... Έσφαρίσαν λοιπόν τον τάφο με βουζούρη και τη σφαργιά της Μονής, και περιμέναν να περάσουν τα τρία χρόνια.

Την ήμερα της ανακοιδήσής των όστων, ο τάφος άνοιχτικε μπροστά σέ όλο το 'Ηγειμενομόνιο. Από τον καλοφαγά και κωλαρά ήγειμένο δεν έχωαν άμωμεινέι πού μόνον εώστεια γεγυμνωμένα. Αλλά πού σού κώλικα της λεκάνης του σκελετού λαυκοποσούσε ένας μικρός σορός από χρυσά εισοσάφραγμα!... Κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής του, ο φιλόαρχος ήγειμένος θέλησε να πάρη το θνασικό μυστήριον, στην τελειότητα του κατωκία. Ενόςσφ ήταν ζωντανός έγραβε το χρυσάρι του μέσα στο μέλι του βάζου. Την τελειότητα νήκτα κατάπε τα εισοσάφραγμα, κ' έτσι τα κρήτες δικά του, τρία άκόμα χρόνια, μέσα στο βάθος του τάφου του!...

Αυτό συμβαίνουν με τους καλοφαγάδες καλόγηρος. Ίδού όμως πώς ένήστησαν οι πρώτοι Χριστιανοί: Μάς το διηγείται ο Συναξαριστής, στο Βίο του 'Οσίου Παύλου... Ύστερον δε από μιν έξδομάδα, άφορ κατεξηράνθη ο Παύλος από το καύμα του ήλιου, έξήλθη ο 'Αντώνιος από το σπήλιον και βρέξας βαλλία (νεαρούς κλάδους) φοινίκων, λέγει εις τον Παύλον:—Λάβε ταύτα και πλέε σείρα, καθώς βλέπεις έμε πλέκοντα.» Έπλεξε λοιπόν ο Παύλος έως δεκαπέντε όθρυγιάς με πώλιν κόπον. Τότε λέγει ο 'Αντώνιος:—Κακά έπλεξε την σαϊάν χάλεσε λοιπόν αυτην και πλέε την έξ άρχης.» Ητο δε ο 'Αντώνιος νηστικός ήμέρας έπτά. Ταύτα δε έκαμεν ο 'Αντώνιος διά να στε-

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Τσεαβί και ο άσυμμετρητός νέος. Μία κατακρησνύουσα διάλεξη. Άστεια, χιούμπερ, άλατι. Κι' όμως ο νέος δεν έννοιει νά γελάσει. Τι συνέβαινε. Πώς δεξάστηκε ο Ίουλιος Βέρν.

Τò πρώτο του μυθιστόρημα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μάρκ Τουάιν δημηγεία κάποτε την έξηξ έξιητοντάτη ιστορία : — Επρόκειτο κάποτε νά δωσω μία διάλεξη υπέρ ενός φιλανθρωπικού συλλόγου. Την παραμονή τής ομιλίας μου συναγέρθηκα με κάποιον κίριο, μέλος του συλλόγου αυτού, ο οποίος φωνάζει πολύ λυπημένος κι' ο οποίος μου έξηγησε τέλος ότι είχε έναν άνεμο έντελώς άνάσθητο που δεν απορρισε νά δοκιμάσει καμιά συγγίχη στη ζωή του.

— Ω, ως έβλεπα τον άνεμο μου να γελάει, ν' αναστενάζει, να κλάει, που είπτε διακρίνοντας, και θα γινόμουν ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου.

Συγγράμημα πολύ άπ' τò ίκετετικό ύφος του κερίου αυτού και του είπα :

— Άφου είν' έτσι, φέρτε τον άνεμο σας στην άφριανή διάλεξη μου. Θα τον κάμω, πρòς χάρη σας, νά συγνηθί. Έννοια σας...

— Ω, αν τò κατορθώσετε αυτό, κίριε Τουάιν, θα σας ευγνωμονή όλη η οικογένειά μας. Τον αγαπούμε τόσο πολύ τον καιμένο, κι' αυτός φάνεται σαν να μην αισθάνεται τίποτε. Ω, ευεργέτα μας, θα τον κάμειτε νά γελάσει με την καρδιά του, θα τον κάμειτε νά διακρούσι από τὰ γέλια ; Σας εύχαριστώ... Σας εύχαριστώ... Ηταν, σας βεβαιώνω, πολύ συγγνημένος και του είπα :

— Έννοια σας, κίριε. Φέρτε τον στη διάλεξί μου και θά καταπαύητε από τò άποτέλεσμα. Μέσα στο λόγο μου έχω κάτι άστεία, που ασφαλώς θα ξεκαρδιστή στα γέλια. Κι' αν αυτά δεν επαίχοντο τò σκοπό τους, θα μεταγεμιστώ καιτ' άλλα που η θά ξεφρονισή άπ' τη χαρά του η θά τούρηθι ζώλους...

Ο θεός δεν έβρισκε ευχαρίστη γιά νά η' ευχαριστήη κι' έπεισε νά συμμορφωθί με τίς τ' ποθείτεξ μου.

Την άλλη μέρα λοιπόν, πολύ πριν άρχισή η διάλεξί μου, τοποθέτηα τον άνεμο τόν άερόδω άέναντι μου στη δεύτερα σειρά τόν καθισμάτων.

Όταν άνέβηκα στο βήμα και άρχισα την ομιλία μου, είχα όλη την προσοχή μου γυρισμένη πρòς αυτόν. Στην άρχή είπα μερικά άστεία έλαφρά και έπειτα άλλα άλλα, πολύ ζωντανά.

Κατόπιν τον έκαυονοδόησα με άστεία παλαιά, άλατιμένα όπως με μια πρωτότυπη εφευρέα, και τού έκαμα έφοδο με όλες τίς ηητομικές μου δυνάμεις.

Στό τέλος απήδησα και διαμονίστρια, γιατί αυτός ο γυμνάσιος έξαλοικηόθεος να μη δείχνει την παρανομή συγγίχη. Στο πρόσωπό του δεν είχα φανεί ούτε ίχνος διακρούς, ούτε σκέυ χαιωγέλιου.

Όταν έζοντενα νά τελειώσω τή διάλεξί μου, τότε πιά έπιστροφάσεα όλο μου τò χιούμορ και άρχισα νά ορθώνω σχεδόν. Αυτός όμως έβρισε μέχρι τέλους άπαθείστατος. Η απάθειά του έκείνη κι' έκανε νά τηρήσω καιτ' άλλα τò βήμα, σχεδόν έξαυλημένος.

Ο πρόεδρος του Συλλόγου με πηρήσαε άμέσως άνήσυχος κι' έβρεξε τò μιστό μου με κίριο νερό λήγοντας :

— Μά γιατί άνεφροτι τόσο πολύ τόν τέλο ; Μπá, σέ καλό σας !

— Πρωσπαθήσα, απάντησα, να κάμω να γελάσει έκείνος ο βλάκας που κάθεται στη καθίσματα τής δευτέρας σειράς.

— Άδικα γάματε τον καρπό σας, μου άποκρίθηκε χαμογελώντας ο πρόεδρος. Αυτός είχε κοκρόξ κι' άλλαος κι' έξ' άλλων βλέπει όλο κι' ένας τυφλοπόντικας... Σας εύλισε γι' αυτόν ο θεός του ; Ξέρου... Ξέρου... Τò έκαμε γιά να σας άναγάρω να έπιστραφάτετε όλο σας τò χιούμορ και να επιτύχη η διάλεξίς. Και πέτυχε πράγματι. Εύγε !...

Ο Ίουλιος Βέρν, όταν άκόμα ήταν νέος, έργαζόταν ως υπάλληλος στό γραφείο ενός χωματιστού. Μία μέρα όμως παρουσιάστηκε στόν προϊστάμενό του και τού είπτε με σοβαρότητα :

— Έγώ άποφάσισα ν' αφήσω τò χηματιστήριο, που δεν είνε γιά μένα, και νά έλποδοθί στη συγγαγική μυθιστορηματία. Έχω εφευρέσει ένα νέο είδος περιπετειώδων μυθιστορημάτων κι' αν επιτύχω, θα κερδίσω ολόκληρα... μεταλλεία χρυσού άπ' αυτά !...

Ο προϊστάμενός του, θέλοντός και μη, δέχτηκε την παραιτήσή του, ναιχίζοντας πòς ο Βέρν τραλλάθηκε...

Υστερα όμως από λίγες βδομάδες, στά 1862, δημοσιεύτηκε τò πρώτο φανταστικό μυθιστόρημα του Βέρν, τò όποιο τόν κατέστησε ένδοξο !...

νωροσηθί ο Παύλος και άναχωρήσθ. Άλλ' ο Παύλος με μακροθυμία όμοι και σπουδήν έχάλασε την σειράν και έπλεξε πάλιν από την άρχην άγογγύτως μετά μεγάλην προθυμίαν. Τούτο βλέπων ο Άντώνιος ξεπλάγη και συμπονώσας αυτόν, ότε έβαλίλευεν ο ήλιος, λέγει εις τόν Παύλον: — Κάλειε νά φάγωμεν ολίγον ψωμίον ; Ο Παύλος απεκρίθη: — Κάμω ως νομίζεις. Όποιος δέ ο λόγος περισσώτερον έμύλασε την καρδίαν τού Άντωνίου.

— Ετοιμάσας λοιπόν τράπεζαν, έβαλεν εις αυτήν τέσσαρα κομμάτια ψωμίου από τεσσαράκοντα όκτώ δράμα έκαστον και τò μείν έν κομματίον έβρεξε δια τόν έαυτόν του, τὰ δέ τρία δια τόν Παύλον. Και ούτως ήχησεν ο Άντώνιος να ειπή ένα ψαλμόν, διά νά δοκιμάσθ και εις αυτό τόν Παύλον, έφακε δύο φράσας τόν αυτόν ψαλμόν, ο δέ Παύλος προσήχητο προθυμώτερον από τόν Άντώνιον.

Τότε ο Άντώνιος λέγει πρòς τόν Παύλον: — Κάθησε εις την τράπεζαν και μη τρώγης, άλλα βλέπε και πρόσεχε εις τὰ παρατεθειμένα. Έπειδή δέ ο Παύλος με προσημάν έκαμε τò προσάχηθ, λέγει πάλιν πρòς αυτόν ο Άντώνιος: — Σηκώθητι από την τράπεζαν και προσέχον και έπειτα κοιμήθητι. Ο δέ Παύλος, χωρίς νά φράγη ολίγους ψωμίον, έκαμε ως προστάχηθ και έπινωσε, κατά δέ τò μεσονύκτιον ο Άντώνιος έσηκώθη εις προσέχηθ, έσηκωσε δέ και τόν Παύλον και παρέτεινε την προσέχηθ ενωσ την ενάτην ώραν τής ημέρας.

Από τέτοια όμοι δεν έξαυλοόταν οι Βυζαντινοί καλόγηροι τής έποχής Θεοδώρου τού Πρωτοπρεσβυτέρου, ο οποίος μάρ τους περιγράφει τέτοια άδημαγία. Άρχεί ζωνει νά διαβάσει τόν κατάλογο τών φηρητόν που έτρωγε ο ήρωήμειος τής Μονής τών Φιλοθεϊτών γιά νά φρεΐθ. Άκούστε λίγους στίχους :

Πρώτον διασάειν τò έρξιστον ψησώπουλον τρυδάτον
Και δεύτερον άρόσθητον μαζί με ώσέλιμενον,
Και τρίτον οξυνόγλυκος κοκκική μαγειρεία,

Έχουσα στήλας, σύσφουδον, καρπούφυλλον, τριφύδιον.

Άμανιάνιν όξος τε και μέλι εκ τ' άκωνιν.
Και μέσα κείται κόκκινος μεγάλη φιλομήλο,
Και κέφαλος τριποθύβιος, αυγάτος, εκ τού Ριγιν
Και συναρίδα πεπνή (ώ Θε μου, μαγειρεία!)
Και τέταστον άπυρόνικον, κι' άπεικα τα ηγνάου,
Κομμάτια, σνακοκόμματα, τριγλία μουστακάτια
Και διπλοηγάνον παχύν μεγάλης άθροισας,
Κραμβίν καρδιάς δώδεκα χοχρός και χιονάτας,
Σφιγοτραχίλον παστόν, κυπρίνον άπεμυμίδιν,
Αίγρια κών δεκατέσσαρα και κρητικόν τυρίζιν...

Κλη. κλη. κλη.

Μ' άλλα λόγια, ο ήρωήμειος τών Φιλοθεϊτών έτρωγε τριαντάδυ είδών φαγά ! Στο τέλος κατέστησε νά μη ισορή νά περπατήθ από τò πάχος, και τόν έπιγνάων κρατητόν από τίς συσμάδες δύο καλόγηροι !...

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

Κάποια Παρισινή χειρομάντις έδημοσίωσε τελευταία τόν έξηξ κατάλογο, σύμφωνα με τόν όποιον μπορεί κανείς νά βρη τò χαρακτήρα τού από την έξέτασι τών χειρών του :

- 1) Δάχτυλα χοντρά στη βάση και μυτερά στην άκρη, φανερόνουν έπιπολαιότητα και φιλαργία.
- 2) Δάχτυλα μεγάλα και με δυνατούς κόμποις, δείχνουν φρόνησι και ίκανότητα.
- 3) Παλάμη στενή, λεπτή και αδύνατη, δείχνει έλλειψη ενεργητικότητας και ύπεροχη αισθηματός.
- 4) Παλάμη πλατιά, φανερόναι αισθήματα μάλλον κτηνώδη.
- 5) Δάχτυλα με μεγάλους κόμποις στη βάση, σημαίνουν ένγεις ιδέες.
- 6) Ο άνθρωπος που έχει τίς κλειδώσεις όχι πρòς τὰ κάτω, αλλά στη μέση τών δακτύλων, μπορεί νά βάζη εύκολα τὰ πράγματα στη θέσι τους.
- 7) Όσοι έχουν δάχτυλα απαλά που απολήγοντα σε άκρη λεπτή, ένεργον τρυφή χωρίς νά έχουν τή κάνονη.
- 8) Χέρι σκληρό και χοντρό που δεν άνοίγει καλά, μαρτυρεί άκαμυτο και άτίθασσο χωμακτήρα.
- 9) Τò μεγάλο χέρι, δείχνει πολυάλοχη ημροσύνθεσι.
- 10) Τὰ δάχτυλα όταν είνε όρθια και παρουσιάζουν πλήρη ανάπτυξι, φανερόνουν καλή και εύγενή ψυχή.

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Άναγγέλλεται από την Άμερική η ίδρυσις ενός παραδόξου συλλόγου, ο όποιος φέρει τόν τίτλο «Σωματείο τής Ζωής». Οι ιδρυτάι τού έν λόγφ συλλόγου δίνεσαν ένα είδικό φυλλάδιο, στο όποιο εκθέτου ένάτο περίπου κανόνας μακροζωίας. Κίριος όμοι αυτά που, κατά τή γνώμη τους, συντελούν στην διατήρησι τής ζωής είνε τὰ έξηξ :

Πρώτον, δεν πρέπει οι άνθρωποι να χηροί την άπαύτη εύτηγία, γιατί αυτή είνε άνέπαρκτη. Και δεύτερον, δεν πρέπει νά άποφισόνονται μόνα σε μία γυναίκα, άλλα νά δίνον σ'όλες την ίδια σημασία.

Ο Ίουλιος Βέρν κατά τὰ γηγάτια του.

